

Malý modrý gaskoňský honič (Petit bleu de Gascogne)

Toto starobylé plemeno, jehož historie je stejně dlouhá jako slavného Velkého modrého gaskoňského honiče, bylo kynologické veřejnosti dlouho téměř neznámé, což lze vysvětlit tím, že bylo chováno lovci pouze pro jejich potřeby a v tomto případě není ve Francii nutné zapisovat štěňata do plemenné knihy, nebo prezentovat psy na výstavách. Ale dnes se právě tito ušlechtilí a ideálně velcí honiči stali nejpopulárnějším plemenem francouzských honičů v zahraničí. Jsou především oblíbeni ve Španělsku a v Itálii, kde dokonce pracuje samostatný chovatelský klub.

Původ Malých modrých gaskoňských honičů sahá, stejně jako u velkých, ke Gastonu Phoebovi a jeho slavné smečce "modrých psů." Ale bylo třeba ještě dalších století vývoje, než došlo k diferenciaci obou typů. Teprve v XVIII. století se objevují první zmínky o malých modře zbarvených honičích.

Pán de Foudras-Chateauthiers, biskup v Poitiers (1720 - 1773), držel na svém panství v Dissay smečku "modrých". Jeho psy například obdivovali princ de Condé nebo vévoda Bourbonský. Tito psi byli speciálně připravováni na lovy se střelnou zbraní v Chantilly. Zachoval se i jejich popis: *"Byli nízcí, lehčí, ale silní, měli široký hřbet, velmi štíhlý prut a uši jemné a velmi krásně stočené. Zaujali již tím, že jejich kůže byla vždy mramorovaná, i když na ní rostla bílá srst. Jejich břidlicové zbarvení se neměnilo, ani když se psi namočili v rose nebo vykoupani v rybníce při sledování zvěře. Měli velmi pěkný hlas, pevně drželi stopu, s tím pak souvisela střední či spíše menší rychlost při jejím sledování, neboť byli velmi opatrní, aby neudělali chybu."*

Autenticita a starobylost plemene je nesporná. Nacházíme však o něm málo zmínek, neboť ve starých dobách byli ctěni a obdivováni velcí parforsní psi pro jízdni štvance a tito malí psi se specializací spíše pro pěší lov nebyli považováni za dostatečně vznešené.

Dnešní linie malých modrých pocházejí z domoviny plemene, z Gaskoňska, kde tvořily základ smeček lovců na Landách, například Rallye Pindéres, která dala základ dnešní Rallye Piqu'avant les Bleus a byla založena již v roce 1838.

Datum vzniku prvního plemenného standardu není bohužel známo. Podle podkladů, které jsou zachovány v archivu chovatelského klubu a v nichž jsou zaznamenána data vytvoření prvních standardů pro modré gaskoňské hrubosrsté honiče (1920) a velké modré gaskoňské honiče (1921), lze usuzovat, že i první standard malého modrého gaskoňského honiče vznikl na počátku 20. let 20. století. První jeho doslovné znění je z roku 1930 a je otištěno v příručce standardů honičů, kterou vydala Sociétés de la Vénérie v roce 1930. Tam je plemeno ještě nazýváno "modrý gaskoňský honič malé postavy". Další znění standardu je z roku 1971 a příliš se neliší od toho z roku 1930. Došlo pouze k úpravě kohoutkové výšky, která byla původně stanovena na 48 - 56 cm, kdežto dnešní výšky jsou rozděleny podle pohlaví na 52 - 58 cm pro psy a 50 - 56 pro feny. Také černobíle stříkané zbarvení ustoupilo a je už požadován pouze modrý odstín (modrý bělouš). Došlo i ke změně jména plemene, které je již v tomto standartu jmenováno "malý modrý gaskoňský honič".

Exteriérem připomíná svého velkého bratra, ale je celkově kompaktnější, jeho linie jsou sevřenější a sušší, hlava spíše lehká s přiléhavými pysky, i když krk si zachovává nezbytný mírný lalok. Jeho přiléhavá srst není ani příliš jemná, ani extrémně krátká, a tak jej dobře ochraňuje proti nepříznivým vlivům prostředí.

Zvláště je styl práce i hlas těchto honičů. Hlasové zbarvení je hluboké a připomíná velké modré, u fen však bývá poněkud melancholičtější a písklavě zakončené na konci fráze.

Styl lovu, který tato „hudba“ provází, je rovněž jedinečný, neboť malí modří hlásí s pozvednutou hlavou. V momentu tohoto gesta se na okamžik zastaví. Při štvání mají v okamžiku hlášení (troubení) hlavu vysoko a pak ji opět přikládají ke stopě. Je to nádherný styl. K těmto osobitým vlastnostem musíme přičíst ještě společné vlastnosti honičů jihozápadu, což je vynikající nos a výborná schopnost držet stopu i v nepříznivém počasí, či v obtížném terénu. Velmi dobře se drží ve smečce. Bývají používáni k lovu se střelnou zbraní, vzácněji ke štvanicím. Byli specializováni na lov zajíce, ale dnes se osvědčují při lovu veškeré spárkaté zvěře, včetně černé nebo také lišky.

Přes své nesporné kvality bylo v určitém období toto plemeno na vymření, alespoň pokud se týká jedinců s průkazem původu. V roce 1974 byli zapsáni do francouzské plemenné knihy jen dva jedinci této rasy. Ale v následujícím období začala jejich obliba pozvolna stoupat a dnes patří ve skupině honičů k plemenům s nejvyšším počtem zápisů.

Helena Dvořáková, Slavomír Hanáček